

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 2 • 80. ÅRG. • 2011

INNHold

	side
* Leder	2
* Sykepleiernes Misjonsring feirer 90 års jubileum	3
* Nytt fra misjonsmarken.....	5
* Misjonsringen på lyd!	13
* Heimdal – Tiller gruppen.....	14
* Årsregnskap 2010	15

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1, 12

Leder

Det er påsketid nå som jeg skriver denne hilsenen. Påske, den viktigste kristne høytid. Den har så stor betydning for hele vårt liv uansett årstid.

Dette budskapet er om Guds Sønn som ble korsfestet, døde og oppstod av graven. Det skjedde for å forsone verden med Gud og gi oss mennesker tilgivelse og oppreisning.

Er det ikke nettopp et slikt budskap verden trenger? Påskens budskap om Jesus er en gave til oss om håp og liv. Lar vi oss berøre og stoppe opp for å følge ham på ferden vår videre i livet?

Dietrich Bonhoeffer skriver: ”Gud går til alle mennesker i deres nød, metter kropp og sjeler med livets brød, dør for kristen og hedning korsets død, og forlater dem begge.”

En av bønnene hans er slik: ”Fader, gjør det slik at våre liv forvandles slik at vi legger av oss vår småsinthet og viser din sjenerøse innstilling til mennesker.”

Sykepleiernes Misjonsring ble startet av kvinner som valgte å tjene andre mennesker og som var villig til å søke andre verdier enn materiell velstand.

I år er det 90 år siden Johanne Høeg var med på å starte Sykepleiernes Misjonsring. Hun var

leder i de første 46 år. Det er verdt en feiring og litt ettertenksomhet. Johanne Høeg var av dem som lot seg berøre og gav seg til en oppgave hun så var betydningsfull for andre mennesker. Det ble også betydningsfullt og til inspirasjon for henne selv. Hun sa hun kjente seg velsignet.

I løpet av disse 90 år, har det blitt bygd opp helsearbeid i mange land takket være sykepleieres store innsats og utholdenhet.

Påskebudskapet ble en grunnvold for hva SMR kunne stå på og leve i. Og det har båret frukter i mange land og vært til liv og helse for mange mennesker.

Jo, det er grunn til å reflektere litt over vår historie. Ettertenksomheten gjør oss takknemlige og ydmyke. Det kristne evangeliet om Jesus Kristus har vist seg å ha en forvandlende kraft. Lar vi oss berøre og forvandle? For også i vår tid lever og sliter mange mennesker under uverdige forhold i land der helsearbeid mangler eller fungerer dårlig og der den kristne tro ikke har blitt kjent. Og derfor har SMR fortsatt en oppgave å fylle.

Med ønske om mange gode møter i SMR-gruppene i tida framover.

Torbjørn

Sykepleiernes Misjonsring feirer 90 års jubileum

Det er grunn til takknemlighet og glede. Takk for hva våre forgjengere har satt i gang, hva de var tro mot og at de holdt ut. La deres innsats være til inspirasjon for oss i 2011 og videre framover.

I år er det 90 år siden Johanne Høeg var med på å starte Sykepleiernes Misjonsring. Hun hadde flere jevnaldrende sykepleierveninner som var reist til andre land som misjonærer. Lange, fyldige og trofaste brev ble sendt ut for å gi dem oppmuntring og vise at hun fulgte med. En ivrig forbeder var hun også. Brevene de sendte tilbake ble til informasjon og utfordring i Norge. De som dro ut til andre land hadde et stort ansvar, ofte helt alene som helsearbeider og kristen misjonær. Å delta på denne måten i deres kall, ble også et kall for Johanne Høeg. Hun fikk utfordringer fra Kina og Sør-Afrika i første først om ikke hun kunne samle sykepleiersker til forbønn slik lærerinnene allerede gjorde (LMF). Og på Det norske Misjonsselskaps sommerskole på Kongsberg i august 1921 kom 13 sykepleiersker sammen for å snakke om å danne en forening. De ville være med i en "effektiv bønne- og arbeidstjeneste". De ville be for misjonen og særlig for de sykepleiersker som står i dens tjeneste. De vedtok å ha en kontingent på 2 kr pr år pr medlem.

På det aller første styremøte leste de fra brevet til Kollosenserne 3,17: "Og la alt dere sier og gjør, skje i Herren Jesu navn, med takk til Gud Fader ved ham," og fra Efeserbrevet 2,10: "For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle gå inn i dem."

På det første møtet var 6 samlet hjemme hos

Johanne Høeg. Det var lange arbeidsdager for dem og ikke lett å samle mange. Men de fikk dannet et styre allerede 3. september. Der bestemte de at det skulle trykkes et medlemskort til alle 31 som da var med. De trykket også opp bønnekort med fortegnelse over alle misjonssøstrene. Disse ble sendt ut til de 36 som misjonsorganisasjonene hadde ute. Fra starten av bestemte de å samarbeide med de lutherske misjonsorganisasjonene.

Johanne Høeg ble den første formann. Det vervet hadde hun i 46 år. Lina Lerheim ble den første sekretær. De annonserte og hadde spalteplass i forskjellige blader. Seinere ble det vedtatt å dele ut misjonsbøsser til dem som måtte ønske det. Møtene ble holdt hver første lørdag i måneden. Og SMR vokste.

I 1922 hadde de 175 kr til disposisjon. Det ble da foreslått at de skulle kontakte dr fru Gotteberg som var misjonær i Kina. De ville gjerne gi økonomisk støtte til en kinesisk sykepleierske ved sykehus der de arbeidet. Noen måneder seinere fikk de brev tilbake som takket for denne henvendelsen fra SMR. En elevs lønn og kost ville utgjøre kr 200 pr. år. Dette tok SMR ansvar for. Så allerede den gang var de bevisste på hvor viktig det var at landets egne folk fikk god utdannelse og ble en del av SMR's ansvar.

Først i 1926 ble det vedtatt at SMR skulle samle inn penger for å gi økonomisk hjelp

til sykepleierskehjelp. Dersom hver enkelt medlem i SMR la til side 1kr hver måned, ville det gi 2400 kr i løpet av et år, nok til å lønne en sykepleier. De bestemte seg altså for å ville gjøre det. Og de kalte dette et ”hellig øyeblikk.” Tiden var moden, sa Johanne Høeg. Pengene som ble samlet inn ble fordelt der en fant det trengtes mest. Bl.a ble det bygget et hus for 30 nkr som ble starten på Ekombe hospital i Sør-Afrika.

Etter hvert økte også givertjenesten. Og det kom arv og gaver som SMR fikk ansvar for å fordele. Mange sykepleiere har gjennom årene blitt lønnet av SMR. Ofte har det blitt ekstra gaver til bygging og forskjellig slags utstyr på klinikker og sykehus.

SMR i Norge vokste og hadde regelmessige møter og bibeltimer. Noen ganger kom misjonssykepleierne og fortalte fra arbeidet ute i andre land.

Nå er det ca 1000 SMR-medlemmer rundt om i Norge. Det er ikke mange misjonssykepleiere ute i andre land. Men det er bygd opp mange sykepleieskoler, klinikker og sykehus med

støtte fra SMR. Og mange i ”misjonslandene” har fått sykepleierutdannelse. Fortsatt gir SMR lønnsstøtte til misjonsorganisasjoner som sender ut sykepleiere. Det gis også støtte til mange forskjellige prosjekt.

I løpet av årene har SMR fått ekstra penger å forvalte. Derfor kunne vi i 2010 dele ut 4.1 millioner kroner. På landsstyremøtet 19.mars hadde vi mange søknader til mange gode prosjekt. I 2011 har vi nå delt ut 1.9 millioner kroner.

Vi gleder oss over SMR’s historie som vi får være en del av. Og med forventning, villighet og frimodighet vil vi se framover. I mange av de landene hvor misjonsarbeidet har vært aktivt, er nå nasjonale kirker ansvarlig for helsearbeidet. Pengene vi i SMR samler inn, vil det fortsatt være bruk for. Behovet for SMR’s forbønnstjeneste er høyst reell og aktuell. Som de sa den gangen de startet, de ønsket å være ”en effektiv bønne- og arbeidstjeneste.”

(Informasjonen er hentet fra boken: ”I samtale med Johanne Hoeg” skrevet av Aud Sæverås.)

NYTT FRA MISJONSMARKEN

Pokhara den 17. april 2011

Etablering av ressurscenter for sjelesorg i Nepal

Kjære dere der hjemme, forbedere og støttepillere. Det er fredag ettermiddag og jeg sitter i en buss på vei hjem til Pokhara. Det går sakte og humpete på de svingete veiene og for en stund siden stoppet det helt. Det viser seg at veien er blokkert av en ulykke. Ikke noe alvorlig heldigvis men det er bare å finne seg i at det vil ta litt tid.

Det har skjedd en hel del siden jeg sist skrev i Desember. Straks før jul flyttet vi inn i de nye lokalene våre, overetasjen i en privatbolig i Lamachaur, en halv times gange fra Upallo Deep, der jeg bor. Vi har fire rom til rådighet, et stort nok for styremøter. Det tok tid å “komme i hus” fordi vi måtte både designe og bestille de fleste møbler fra møbelsnekkeren. Men vi greide det med Guds og venners hjelp, i tide for å ta imot inspeksjonsteamet fra lokalavdelingen for Industridepartementet. Den 25 januar hadde jeg fått mitt visa forlenget med et år og vi kunne

igjen gi oppmerksomheten til kjernevirksomheten.

I januar og februar holdt vi kurs på tre steder, i tillegg til et to dagers introduksjonskurs på den samme bibelskolen der jeg underviste i desember. Det ble anledning for meg å jobbe sammen med en av de frivillige som meldte seg i slutten på forrige året. I Mars hadde vi et retreat med seniormisjonær Asbjørn Voreland fra Vennesla som leder. Akkurat som forrige året ble den satt meget pris på av deltakerne. Takk Asbjørn!

Fra bibelskolens rektor kom det en dag en telefonsamtale med en forespørsel om jeg/Bethesda kunne dra til Chitwan for å holde kurs for kirkeledere der. Jeg sa ja og dato ble satt til 10. – 15. april. Chitwan er et distrikt i Terraiområdet, slettelandet som grenser til India. Dette ville bli første gangen vi fikk holde kurset i den virkelige målgruppen og jeg var både glad og

spent. Forrige søndag reiste jeg sammen med Karak Tamang, eldste i menigheten vår. Etter 4 ½ time med buss måtte vi skifte til motor-riksha. En motor-riksha er et litet kjøretøy som drives med en totakts motorsykkelmotor. Det har et litet dekket lasteflak med harde trebenker, der man pakker inn så mange mennesker som det går å få inn, 7 denne gangen, og 2-3 som står utenfor og holder fast i hva som finnes å holde fast i. Vi var heldige som fikk plass inne i kjøretøyet. Med bagasjen på taket humpet vi av gårde. Først kjørte vi forbi en bananplantaasje. Etter en stund skiftet det til papayaodlinger. Mens jeg ble ømmere og ømmere i baken kom vi lenger og lenger ut på landsbygda. Etter en halvtime sa Karak at vi var framme. Men vi innså snart at det kun innebar at vi hadde klart av enda en fase av denne reisen. Etter litt venting i varmen utenfor en butikk der vi fikk kjøpt kald brus, fikk vi kontakt med pastoren, Raj Kumar Chepang, som skulle hente oss. Han kom på motorsykkel etter hvert, en meget hyggelig kar, som fortalte at hans kone hadde vært med på introduksjonskurset på bibelskolen. De hadde bedt til Gud om at de skulle få ja fra Bethesda og nå de gledet seg meget til kurset.

Selv om både Karak og jeg hadde pakket minimalt med klær og personlige ting hadde vi allikevel, med undervisningsmaterialet vi også hadde med oss, mer pakning enn vi kunne ta med på motorsykkelen. Det endte med at vår nye venn tok noen telefonsamtaler og etter ytterligere 45 minutter kom det tre unge menn på sykkel, som ivrig tok våre fem kolli og trampet av gårde.

Karak og jeg entret begge motorsykkelen og så gikk neste halvtime av ferden nesten bokstavelig over stokk og stein. Da jeg greide å se på noe annet enn veien så jeg rader av små enkle trehus uten glass i vinduene og skjønnte at nå var vi virkelig på landet. Pastor Raj Kumar sa da vi kom fram: "Velkommen til Che-

panglandsbyen!"

Vi ble innlosjert, en av oss i kirken og en på pastorens kontor, og ble vedig godt stelt med. Mens vi ventet på rismåltidet fortalte Raj Kumar oss om menigheten. Han og kona flyttet til denne landsbyen for 7 år siden for å forkynne evangeliet i et område der det ikke fantes noen kristne. Nå kommer 200 mennesker sammen hver lørdag for å feire gudstjeneste. Man har husfelleskap og kvinnemøter, ungdomsmøter og søndagsskole. Lederne for disse gruppene, både unge og eldre, var nå rede å delta i kurset. I tillegg hadde de invitert lederne fra ytterligere 3 kirker i nabolandsbyene. Sammen ville det bli 15 deltakere sa Raj Kumar. Det viste seg neste dag at det kom 20.

Det var ikke til å unngå at noen av disse var temmelig nyomvendte, så våre tanker om at kurset er for modne kristne måtte bare oppgis. Selvfølgelig! En av kvinnene ble døpt for 7 måneder siden. Hun var allerede leder for et

husfelleskap i sitt nabolag der deltakerne var enda yngre enn henne i troen.

Da vi først lagde kurset for 15 år siden var jeg nesten litt flau over at vi begynte med grunnleggende teologiske begreper som ender opp med en diskusjon om helligjørelse, begreper som kirkeledere forutsettes være vel kjent med. Begrunnelsen var den gang at vi skulle sikre at vi har en felles grunn å stå på da vi kommer inn på spesifikke problemstillinger lenger ut i kurset. Men jeg finner nå til min forundring at det materialet vi lagde for 15 år siden, uten å ane at vi skulle bruke det i denne konteksten, er akkurat det som trengs her og nå.

Etter 4 ½ dager med undervisning, samtaler, gruppearbeider, spørsmål og svar hadde vi rukket å bli kjent med hverandre. Noen turte også å stille de vanskelige spørsmålene. Det ble jeg veldig glad for. De temaer vi dekket var i tillegg til den teologiske innledningen også krise og krisehåndtering, samt synd, omvendelse, tilgivelse etc.

Karak, 44 år, var en meget god person å samarbeide med. I tillegg til å ha et eldstansvar i

menigheten i Lama-chaur har han i 8 år også vært leder for Pokharaavdelingen til en stor parakirkelig organisasjon. Han tok en uke fri fra den jobben for å være med meg til Chitwan. Jeg fikk erfare at han har en solid teologi og undervisningsvane.

Jeg takket Gud for ham hver dag. Og inne i meg tenker jeg at han kunne være en potensiell leder for Bethesdasenteret. Det er ikke feil å si at jeg holder pusten og venter på at Gud skal åpenbare sin plan for oss. Vi trenger en sånn som han for å bygge opp en stab som kan sikre at ikke alt er avhengig av meg. Jeg vil få visum til å være her i 4 ½ år til, men deretter må senteret stå på egne bein både økonomisk og personalmessig.

Dette er et av bønneemnene mine denne gan-

Karak Tamang var en god medspiller.

Gruppearbeid engasjerer deltakerne.

De nye kontorlokalene i Lamachaur som vi setter stor pris på.

gen. Be om at Gud kaller de medarbeidere vi trenger på alle nivåer.

Be også for generalforsamlingen vi skal ha første uken i juni. Da den er over kan man si at vi er etablert som ressurscenter for sjelesorg i Nepal. Disse brevene vil få en ny tittel.

Og i denne sammenhengen vil jeg igjen si, slik som forrige gangen, takke for Krishna Adhikari, min økonomiske rådgiver, som nå har stått ved min side gjennom en lang prosess for å komme til veis ende med et revidert regnskap for 2010 . Det var en lang prosess fordi det er første gangen vi lager regnskap for Bethesda

som et aksjeselskap og vi skiftet regnskapssystem i samband med registreringen i juli.

Mens jeg har skrevet løste trafikkorken opp seg og da jeg avslutter dette er jeg hjemme og ser fram imot å sove i egen seng.

Med hilsen til alle dere som står sammen med oss i forbønn og økonomisk støtte.

Mirjam

PS! Vinjettbilet denne gangen er tatt i Chepanglandsbyen.

Kamerunbrev frå Solbjørg Pilskog

Mabor: Jesus var her i dag. Han og nokre karar har hakka veg til Mabor. Skal vi ta turen dit i helga? Det var Daouda som kom med dette bodet.

Jean bor i Tolwatonti. Kvar tørketid hakkar dei veg dit, 38km. Dei hogg ned tre og jamnar veg. Særleg elvane må dei ordne kvart år, skal vi kunne komme med bil.

Til Mabor har eg berre vore eit par gonger til fots. Det er fire-fem km. Frå Tolwatonti. Men det er fire djupe elvar, som de sa vi ikkje kunne køyre over.

For over 30 år sidan tok vi til å evangelisere i Mabor. Mange ville bli kristne. Dei song og priste Gud! Dette fekk den muslimske sjefen i Tignere høyre. Han sendte sine folk til Mabor og sa dersom dei blei kristne skulle han brenna byen deira.

Neste gong vi kom dit sprang alle til skogs. Ingen torde høyre evangeliet.

Ein ny generasjon har vakse opp. Dei er ikkje redd sjefen i Tignere. Ein evangelist har gått til Mabor regelmessig. 30 vil bli kristne no. Tidene skifte her òg. Den første tid gjekk vi til fots til landsbyane. Eg behandla sjuke og hadde barnekontroll og vaksining. Om kvelden hadde vi møte. Eg viste "Flanellograf".

Så vart her fleire vegar. Vi kunne kome rundt med bil. Eg fekk lysbildeapparat som kunne gå på 12 volt på bilbatteriet. Å sjå lysbilder var svært populært. No er vi ennå meir moderne. Vi viser film!

Vi prøver å besøkje 2 eller tre landsbyar kvar veke. Vi er eit "team". Det er Daouda, sjåfør og tekniskar, Isak tolk, Maria, leirar for "Kvinner for Kristus". Eg behandlar sjuke der det trengs. Vaksining og barnekontroll har Somo, sjukepleiar teke over. Han har motorsykkel og kjem seg rundt med den.

Vi startar torsdag til Samelekti. Vi viser film

om kvelden og har nattverdgdusteneste neste morgon. Kyrkje har dei bygd, Bølgeblekk til tak har dei fått. Vi held fram til Tolwatonti og har same programmet. Dei har og kyrkje med bølgeblekketak. Gåvepengane rekk langt!

Laurdag startar vi mot Mabor. Eg er spent om vi kjem fram. Dei djupe elvane har lite vatn.

Det er vanskeleg å kome ned og endå verre å kome oppatt på den andre sida. Med reduksjonsgir og fire hjulskift går det.

Vi nærmar Mabor. Folk står langs vegen, syng og klappar, til musikk av tromme og andre lokale instrument. Vi må ut av bilen og danse i lag med dei. Alle i landsbyen er med på opplegget. Vi får kvar vår hytte med seng og ein stol. Maten er klar, kosskoss og høne. Seinare søt thé med smultboller.

Det tek til å mørkne. Douda ordnar til for å vise film. Han sett TV'en på biltaket, lysmotoren et stykke unna. DVD og film på plass. Først viser han nokre musikk-filmar. Folk samlast syng og klappar til musikken. Filmen er om ein prest som forkynner evangeliet. Han vert forfylgd og satt i fengsel. Der har han mykje tid. Til slutt vert han utfria og dei som forfylgde vert kristne. Filmen er laga i Nigeria og er på fransk. Isak tolkar til pere-språket. Eg ser at filmen grip folket. Eg kryp under myggnettet. Det er vanskeleg å få sove! Folk syng og dansar til langt på natt.

Søndag morgon, gudsteneste med nattverd i den vesle graskyrkja. Vi står saman i tenesta for Gud.

Etterpå tek vi turen til den nye kyrkjetomta. Jordblokkene til veggjar ligg ferdige. Bølgeblekkplater har dei fått før og bore dei på hovudet heilt fram til Mabor. Vi trudde ikkje vi kom fram med bil. Kyrkja skal vere ferdig om fire veker. Innviing 10.april. "Kjem dokke att då spør dei " Ja, vi vil prøve å kome:"

Hjartelig helsing Solbjørg Pilskog

Randi Margrethe Kopperud har vært på “gamle tomter”!

Randi M. Kopperud reiste ut til India for Santalmisjonen i 1966 og hun avsluttet sin tjeneste i 1995 i Bangladesh.

Fra 20. februar til 5. mars i år var hun tilbake på “gamle tomter”. Dette var en tur som var arrangert av Seniorutvalget i Normisjon med Anne Helene og Hans Thore Løvaas som reiseledere.

24 forventningsfulle turdeltakere møtte opp på Gardermoen 20. februar. Etter en stopp i London, bar det videre til Dehli og Calcutta. På veien inn til byen fikk de se noe av det mangartede India. Store flotte bygninger og falleferdige skur, avfall på fortauene og små sjapper der folk solgte mat. Overraskende var det da de svingte inn gjennom en port og inn på en ren gårdsplass. Der var New Keilworth Hotell, 4-stjerners.

Så var det buss til Lutheran World Service – India (LWS) som Olav Hodne i sin tid startet med støtte fra Normisjon. Her ga lederen informasjon om arbeidet med å reise folk opp

fra fattigdom ved at barna fikk gå på skole, helsehjelp, kvinnegrupper med microlån og hjelp til å få seg jobb.

Besøk i huset til Moder Teresa hvor graven hennes er, og et rom som nå er museum. Hun bodde svært enkelt. Et sitat som ble lagt merke til var: “Jeg er som en blyant i Guds hånd.”

Litt sightseeing i Calcutta var fristende. Byen har 20 mill. innbyggere og har et omland som er mindre enn Eidsberg kommune hvor Randi Margrethe er født og oppvokst. Det er bygd “fly over” som gjorde at trafikken gikk greit tross alt. Overalt var det et yrende liv og mange glade mennesker. India er rangert som nr. 5 over de mest lykkelige folkeslag i verden. I Benagaria ble den store kirka som Lars Olsen Skrefsrud bygget i 1892 besøkt. Her ligger også Skrefsrud og Børresen begravet.

Det var trist å se at området rundt Benagaria er ødelagt av steinindustrien. Bøndene leier bort jorda for 99 år. Den blir fjernet, fjell og berg under blir hakket løs med slegge og båret

bort til steinknusermaskinene. Voksne og barn arbeider i masse støv. LWS hjelper til med å få barna på skole og sørger for at de får et helsetilbud. Det er mektige forretningsfolk som driver steinindustrien. Veiene blir ødelagt av alle lastebilene som frakter stein og det er ubehagelig å kjøre på dem.

“Det store var da jeg kom til Mohulpahari sykehus der jeg var fra 1968 til 1971. Selv om det var mørkt da vi kom fram, var gårdsplassen fylt opp av ansatte som hilste oss velkommen. Jeg møtte Alfred og David som jobbet der for 40 år siden. Jeg lærte David noen grep på gitaren. Han ble straks flinkere enn meg, og sang og spilte gitar på Dumka radio. “Jeg spiller gitar enda,” sa han da vi møttes.

Vi ble møtt med fotvask i hagen til Nurse Bungalow der jeg bodde i 4 år. Mange hadde hilsener og jeg hadde også en hilsen på santali. Jeg kjente overlegen Medical Superintendent, Joyen Kisku, andre leger og sykepleiere.

Vi fikk en omvisning på sykehuset og sykepleierskolen. Det var omtrent som da jeg var der, så det hadde vært fint med litt fornyelse, men de hjelper mange.

Det lå to pasienter på operasjonsstuene som ventet på operasjon,” sier Randi.

Dumka er hovedsetet for kirken, Northern Evangelical Lutheran Church (NELC) og var det også i sin tid for Santalmisjonen. “Her bodde vi på hotell med en svært enkel standard. Harde madrasser og ulltepper som sikker var brukt av mange før meg, så jeg var glad jeg hadde med meg en lakenpose,” forteller Randi Margrethe videre.

I Dumka besøkte de bl.a. Dumka radio som startet i 1980. Leder Mrs Lucia Tudu ønsket dem velkommen og leste fra Sal 105. Radioen sender 15 min. program hver dag. Det gjelder ungdomsprogram, barneprogram og musikk. De har også HIV/AIDS program. Praktiske vitnesbyrd, folk kommer til kontoret for å bli bedt

for. De oversetter nå NT til malpaharispråket, og har korrespondansekurs for ca. 7000.

Denne dagen hadde de seminar med besøk fra andre menigheter. Det var Ram Chandra Singh som var den første kristne blant dem. Han kontaktet Radio Dumka for noen år siden og ble etter hvert døpt og fikk undervisning slik at han nå er pastor.

En annen var Bharat Stefan Bujahar. Han hørte også på radioen og ble interessert i å høre mer. Han ba noen hjem til seg og stengte døra i 3 dager for å få svar på sine spørsmål og høre alt. Da var han fornøyd og ble undervist og døpt. Han er nå en brennende kristen.

I Kaerabani ble vi igjen møtt av kvinner som danset og menn som slo på trommer. Dansen er bare litt bevegelse fram og tilbake. “Jeg synes det er fint at den er tatt inn i de kristne samfunn, så folk ikke så lett blir fristet til å gå til hedningene for å få danset,” understreker Randi Margrethe.

Lederen av OTC (Outreach Training Center) er fra Syd India men har lært seg nydelig santali. Han fortalte om arbeidet, og nevnte 2. Tim 2,8: “Husk på Jesus Kristus, han som ble reist opp fra de døde og er av Davids ætt. Dette er mitt evangelium”.

De har nå 33 studenter - hvorav 5 er enslige. De har undervisning på senteret og har praksis ute i landsbyene der de forkynner evangeliet. Til nå er 11288 blitt kristne og mange menigheter er dannet.

Neste transportetappe var i et tog med sovekupé. Dette skulle frakte dem til New Jalpaiguri. “Det var 3 køyer på hver side av kupéen, og selvfølgelig av de nederste plassene allerede belagt, så vi måtte klatre i køye nr. 2 og 3. Det gikk med Guds hjelp tross vond rygg.

Jeg fikk et kompresjonsbrudd i ryggen tidlig på denne turen og var nødt til å ta det litt med ro, derfor var jeg ikke med på omvisningen de hadde 1. mars,” sier Randi Margrethe.

“Jeg hvilte litt på ei seng og satte meg etterpå i spiseteltet. Ei santal jente, Sabitri Tudu, kom bort for å snakke med meg. Hun var fra en ikkekristen familie, så hun kunne ikke reise hjem. Jeg ba for henne og Guds plan for fremtida hennes, og jeg ba henne be for meg, og det gjorde hun gjerne. Dette var veldig stort for meg,” sier Randi.

Så gikk turen videre til Martin Luther Christian University i Shillong. Universitetet er fem år og er et samarbeid mellom den presbyterianske og den lutherske kirke. Det er det første kristne universitetet i India. De er opptatt av å hindre at folk fra landsbygda flytter til byene. De gir praktisk opplæring og ikke bare boklærdom, og de er jobborienterte. Det er mange falske universiteter i India, men dette er godkjent av Assembly (styret for delstaten) i Meghalaya. Community Health kurs har kontakt med sykehusene. De samarbeider med Parkijuli sykehus og vil samarbeide med folk som vil starte kurs for tradisjonell medisin. Sosialt arbeid er et stort departement.

Martin Luther sørget for at folk fra bygdene fikk høyere utdanning.

Studentene kommer fra et fattig samfunn. De betaler for seg, men får stipend fra staten. Før dro de til Dehli, Calcutta etc., men det ble dyrere. 100 % av studentene er stammefolk, og 99 % av er kristne. Alle lærerne er kristne.

Siste kvelden var det avslutningsfest på hotellet. Mye deilig kinesisk mat og mange taler. Allega uttrykk for en fantastisk flott tur, men de la ikke skjul på at det var tøft og utfordrende.

En stor takk til Anne Helene og Hans Thore Løvaas som ledet oss disse to ukene og la opp et flott program for oss. Det var mye godt å oppleve og å spise. Masse ris og karri, men jeg kjenner at dette ikke er for min mage lenger, sier Randi med et lurt smil. “Jeg takker Gud for at jeg klarte å gjennomføre denne turen. Dette er bare en liten brøkdel av det jeg fikk oppleve. Jeg er så takknemlig! Ja, Gud er god!” avslutter Randi Margrethe.

En stor takk til Randi Margrethe Kopperud som delte dette med meg slik at jeg fikk skrevet dette til dere i Misjonsringen

Anne Kristine Snøfløs

Misjonsringen på lyd!

Det er nå mulig få lytte til Misjonsringen på CD. Det er KABB (Kristent Arbeid Blant Blinde og svaksynte) som står for innlesning og utsendelse. Vi har snakket med generalsekretær Ingvar Nevland, slik at han kan fortelle litt mer om organisasjonen. Nevland forteller at KABB er en tverrkirkelig organisasjon for synshemmede. Organisasjonen har røtter fra 1933, og vokste ut av Norges Blindeforbund og ble en selvstendig organisasjon i 1977.

“KABB har sin administrasjon i Østfold og vi har 10 flotte medarbeidere som sørger for at synshemmede over hele landet får nyte godt av våre produkter og tjenester.” Nevland forteller videre: “KABB driver et offentlig godkjent lydbibliotek med nesten 2.000 boktitler, arrangerer leirer for synshemmede i alle aldre, produserer lydavisere for barn og voksne og driver to nettsted. KABB gir også Livet som er en artikkelsamling som er hentet fra andre tidsskrifter og aviser og som blir tilrettelagt for synshemmede som storskrift, lydversjon eller punktskrift. KABB er pådriver for at Bibelen finnes i lydversjon og i punktskrift og bidrar også til at Norsk Salmebok finnes som punkt-

skrift. KABB bidrar sammen med det Norske Misjonsselskap til at blinde på Madagaskar får bedre muligheter til utdanning og arbeid.”

“Mange har stor glede av at KABB leser inn blader og tidsskrifter for mange ulike organisasjoner. Dette gir bedre muligheter til å følge med i “sin” organisasjon, selv om synet er i ferd med å bli svekket”, fortsetter Nevland. Ta kontakt med KABB på tel. 69 81 69 81, hvis du ønsker å vite mer.

Til slutt forteller generalsekretæren at det for mange er en stor krise å få redusert syn også i høy alder. “Det er mange enkeltpersoner som får hjelp når de kontakter KABB. Noen ganger handler det om utfordringer knyttet til synstap eller praktisk rådgivning om hjelpemidler og veiledning. Det er også mange menigheter som kontakter KABB når det gjelder trosopplæring, konfirmantundervisning eller hvordan de best skal legge forholdene best mulig til rette for at synshemmede kan ta del i menighetens aktiviteter. Vi er til for å gjøre hverdagen litt enklere.”

Anne Kristine Snøløvs

Heimdal –Tiller gruppen

25 års jubileum 20. september 2010

20. september 2010 kunne Heimdal – Tiller gruppen av SMR feire 25 års jubileum. Det dreier seg om en aktiv gjeng som i flere år har vært i en positiv utvikling. Nye kommer til og landsstyrets nestformann er i vår midte.

Vi rekrutterer våre nye medlemmer ved å invitere kolleger med direkte. Møtene blir ganske varierte ved det at vi byttes på å lede møtet fra gang til gang, og kveldens møteleder bestemmer det tematiske innhold. Som oftest er tema relatert til liv, kristenliv, jobb, etikk, dilemma, gleder, og alt dette i aller videste forstand. En av oss innleder til samtale, - det er ofte ikke så mange ord som skal til for å innramme kveldens tema. Så hiver vi oss ut på med våre bidrag og synspunkter, så forskjellige vi nå enn er. Vi har på denne måten opparbeidet en kul-

tur for å lytte til og støtte hverandre. Vi våger å sette ord på tankene våre. Mens tilliten vokser blir vi i stand til å dele personlige opplevelser, minner, meninger og mye mer. En til to ganger i året har vi kjærkomne besøk fra misjonærer eller andre bidragsyttere.

Den kollekt vi tar opp til SMR sendes nok så umiddelbart etter hvert møte via nettbank. Vi ber og bruker bønnekortet, synger sammen og har måltidsfellesskap. Alle disse meningsfulle ledd i hvert møte preges av alt fra stabilitet, humor, nettverk, fellesskap og frimodighet.

Og så har vi så smått begynt å sysle med å planlegge SMRs kommende landsmøte i Trøndelag i 2013.

Ester Røen

ÅRSREGNSKAP 2010

Alle tall i NOK

RESULTATREGNSKAP	2010	2009	Note
Gaver	1.399.490	2.643.426	2
Kontingenter	210.400	240.500	
Sum driftsinntekter	1.609.890	2.883.926	
Adm. utgifter	128.618	72.280	1
Misjonsringen	121.760	99.450	
Bevilgninger og gaver SMR	4.280.935	2.580.000	3
Bevilgninger fond og legat	50.000	0	6
Sum driftskostnader/bevilgninger	4.581.313	2.751.730	
Driftsresultat	-2.971.423	132.196	
Renter av bankinnskudd SMR	225.276	348.524	
Renter av bankinnskudd fond og legat	5.144		6
Andre finansinntekter	9.610	76.880	4
Netto finansinntekter	240.030	425.404	
Årsresultat	-2.731.393	557.600	
Som disponeres:	Til egenkapital	-2.686.537	
	Til fond og legat	-44.856	
BALANSE pr. 31.12	2010	2009	Note
Bankinnskudd SMR	7.783.249	10.465.446	
Bankinnskudd fond og legat	193.377	238.223	6
Aksjer ORKLA	352.470	356.810	4
Sum eiendeler	8.329.096	11.060.479	
Annen egenkapital	8.135.719	10.822.256	5
Egenkapital fond og legat	193.377	238.223	6
Sum egenkapital og gjeld	8.329.096	11.060.479	

Lovisenberg. 31.12.2010/12.3.2011

Torbjørge V. Andersen

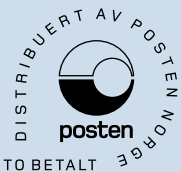
Anne Kristine Snølløs

Petra Tverberg

Frøydis Vestbøstad

Asta Levkven Hafell

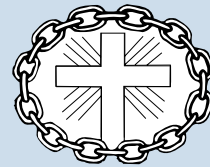
B ØKONOMI
ECONOMIQUE

NORGE P.P. PORTO BETALT

Retur og adresseforandring til:
SMR's kontor
Lovisenberggt. 15 A,
0456 Oslo

*Misjonsringen
ønsker
alle sine lesere
en riktig
God sommer!*

EF. 1,12

MISJONSRINGEN utgis av Sykepleiernes Misjonsring

Lovisenberggt. 15 A, 0456 Oslo, tlf. 22 35 82 72
Postgiro: 0532.12.86285. Bankgiro: 1609.51.13676

E-post: SMR@Lovisenberg.no

SMRs hjemmeside: <http://www.misjonsringen.com>

Formann: Torbjørg V. Andersen,

Nordre Alle 13, 3122 Tønsberg, tlf. 33 36 94 64

Redaktør: Beate Øglænd,

Kirkegt. 19 A, 4307 Sandnes, tlf. 51 66 18 00

E-post: boegla@online.no

Hovedkasserer: Ann-Mari Rothli,

Lovisenberggt. 23C, 0456 Oslo, tlf. 22 37 61 01